

[Socialministeren.]

handlet ogsaa angaaende, hvorvidt der vilde være Grund til at stille det nu i Betænkningen nævnte Spørgsmaal paa Spørgeskemaet, og naar Spørgsmaalet ikke er stillet, skyldes det, efter hvad der er oplyst for mig, ene og alene, at man ikke troede at ville opnaa noget af Betydning til Belysning af den nuværende Arbejdsløshedssituation ved at stille et Spørgsmaal om, hvor mange arbejdsløse der havde Beskæftigelse i de Aar, da Arbejdsløsheden var ringe. Hertil kan jeg ingenting sige. Jeg er ikke statistisk uddannet, jeg har ikke den Fagkundskab, som Statistisk Departement har paa dette Omraade. Jeg er nødt til at fage denne Udtalelse til Efterretning.

Derimod har man spurgt gennem Spørgeskemaet om vedkommendes oprindelige Uddannelse og Specialitet, og det ikke alene for de arbejdsløse, men for samtlige Medlemmer af Arbejdsløsheds-kasser, og gennem Besvarelsen af dette Spørgsmaal an-saa og anser man det for muligt at faa at vide, hvorfra Tilvæksten i Arbejdsløsheds-kasserne stammer, men hele Materialet er ikke færdigbehandlet.

Jeg agter selvfølgelig at lade Sagkunds-kaben fortsat have Ordet i disse Spørgsmaal, og derfor har jeg ogsaa oversendt det foreløbige Resultat af Undersøgelsen, nemlig Departementets Skrivelse af 7. November — Bilag 7 til Betænkningen — ikke alene til Udvalget, men ogsaa til Arbejdsløshedsraadet, som har bedt om Undersøgelsen, og Arbejdsløshedsraadet er for Tiden i Færd med at udergive dette Materiale en nærmere Overvejelse, er vel ogsaa beskæftiget med, antager jeg, en Overvejelse af, om der i Anledning af den stedfundne Polemik er Grund til at foretage videre Undersøgelser, og i saa Fald hvilke. Jeg agter ikke at blande mig i dette. Jeg vil foretage de Undersøgelser, jeg mener er rigtigt, efter at Arbejdsløshedsraadet har afgivet Erklæring derom.

Jeg er og har hele Tiden været villig til at foranstalte enhver Undersøgelse, som af de sagkyndige anses for nødvendig til Belysning af den nuværende Arbejdsløshedssituation, og derfor er det ganske urimeligt og uretfærdigt at rette Angreb mod mig for ikke at ville bidrage til en effektiv Undersøgelse af Arbejdsløsheden. Disse Angreb er saa urimelige som overhovedet muligt; jeg har end ikke talt med et Menneske i Statistisk Departement eller i Arbejdsløshedsraadet, jeg har blot rettet mig efter Anmodningen og sendt den videre. Jeg maa derfor frabede mig Kritik, der hviler paa

et saa usandfærdigt Grundlag som den Kritik, Bladene nu tumler rundt med, og som ikke kan have noget sagligt Formaal. De Mennesker, der forhandler om disse Spørgsmaal, forhandler uden den fjerneste Indblanding fra Ministerens Side.

Det var det andet saakaldte Argument. Det tredje Argument drejer sig om Arbejdsløshedslovens § 15, om Arbejdsløsheds-kassernes økonomisk betryggede Stilling. Om Kassernes Formue o. s. v. har de ærede Medlemmer Hr. Einer-Jensen og Hr. Rager udtalt sig meget udførligt; jeg skal derfor kun gøre nogle enkelte Bemærkninger hertil.

Arbejdsdirektoratet oplyser, at der med Hensyn til Formuens Størrelse i de enkelte Arbejdsløsheds-kasser ikke har været fulgt nogen klar Linie, men at der dog har været visse almindelige Maal, man har sat sig gennem Aarene; man har næret det Ønske, at Formuen i Gennemsnit skulde andrage 100 à 200 Kr. pr. Medlem, svarende til 1 à 2 Aars normalt Forbrug. Dette Ønske har man imidlertid aldrig kunnet realisere, som det ærede Medlem Hr. Einer-Jensen ogsaa udtalte, idet Kriserne, der er fulgt forholdsvis hurtigt oven paa hinanden, stadig væk har umuliggjort en Stabilisering. I denne Forbindelse maa jeg dog nævne, at en saadan Formue selvsagt ikke kan holdes ved lige, naar Krisen sætter ind, idet Krisen netop skal imødegaas gennem Forbrug af Formue i Stedet for gennem Udskrivning af alt for høje Kontingenter eller de stadige Laan hos Statskassen.

Formuen i Arbejdsløsheds-kasserne den 31. Marts i Aar androg, som nævnt, 27 Mill. Kr. eller kun 72 Kr. pr. Medlem. I 1931, før Krisen indtraadte, var Formuen 70 Kr. pr. Medlem, men uanset dette har det i Tiden derefter været nødvendigt, for at Kasserne overhovedet skulde kunne opfylde deres Forpligtelser, at forhøje Medlemmernes Kontingenter Gang paa Gang i betydelig Grad, i enkelte Kasser til over det dobbelte. I 1931—32 androg Kontingenteret gennemsnitlig 61 Kr. pr. Medlem, men i 1933—34 var det 84 Kr. pr. Medlem. Det vil derfor ses, at en Formue af den nævnte Størrelse ikke er tilstrækkelig til at opfylde det Formaal, Kassernes Reserve har, naar de daarligere Tider indtræffer.

Kassernes Formue pr. 1. Oktober 1934 er ganske vist betydeligt større, end den var pr. 1. April 1934, men dette skyldes, som der ogsaa er gjort opmærksom paa, at det Statstilskud er medregnet, som kom til Udbetaling i November i Aar, og det er formentlig ikke mindre end 25½ Mill. Kr. Dette Statstilskud skulde jo netop benyttes